

רבי חנינא בן דוסא

רבי חנינא היה אחד מגדולי התנאים בדורו של רבן יוחנן בן זכאי. היה ידוע שה' עושה נסים על ידו, ושתפילותיו מתקבלות בשמים ברצון.

רבי חנינא היה צדיק גדול, שבזכותו ובזכות מעשיו היה ה' נותן אוכל לכל העולם באותו דור – לאנשים, לנשים, לילדים, לכבשים, לדגים, לנמלים ולכל היצורים! אמרו חז"ל: "בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: **כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני!**"

היינו יכולים לחשוב שאם כל העולם כך בזכותו – בוודאי הוא היה נהנה מכל התענוגות שבעולם: עוגות שוקולד, סוכריות צבעוניות מכל הצבעים והגדלים והסוגים, מאכלים של ארמונות מלכות, כל מה שרק אפשר... אבל חז"ל אמרו לנו שלא כך היה: "**וחנינא בני – דיו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת**" (תענית כ"ד:). כל השבוע כולו, רבי חנינא אוכל בסך הכל קב אחד קטן של חרובים! [קב = מידה קטנה "של פעם"; 24 כביצה, כגודל 24 פרוסות לחם דקות. אבל ר"ח אכל חרובים, לא לחם!]. איזו הסתפקות במועט!

[לימוד שיר (במנגינת "כל העולם כולו"): **כל העולם ניזון בשביל חנינא בני...**]

וחנינא וחנינא בני – מסתפק בקב של

חרובים...

[ע"פ "כה עשו חכמינו" ב', עמ' 149]:

כאמור, רבי חנינא היה חי בפשטות ובעניות. הרבה פעמים לא היה בביתו לחם בכל ימות השבוע, ואפילו לא בשבת! רבי חנינא ואשתו בטחו בה' ולא רצו לבקש עזרה משום אדם, ולכן לא סיפרו לאף אחד כמה עניים הם.

בכל יום שישי אפו השכנות של רבי חנינא בן דוסא חלות לכבוד שבת. בכל הבתים שבשכונה היה עשן נראה יוצא מכל הארובות וריח טוב של לחם טרי נדף בכל הרחוב. גם מארובת ביתו של רבי חנינא עלה עשן, אך התנור היה ריק, לא היה בו מאומה. אפילו מעט קמח לאפיית חלה קטנה לא נמצא בבית.

כשראתה אשתו של רבי חנינא את כל שכנותיה עסוקות וטרודות בבישול ובאפיית לכבוד שבת – והיא אינה מכינה כלום, התביישה מאוד. חלילה להן לדעת שאין אוכל בביתה...

מה עשתה? בכל יום ששי בבוקר הסיקה את התנור בעצים לחים, המעלים הרבה עשן וחשבה לעצמה: "תראינה השכנות את העשן הסמיך היוצא מן הארובה, ותחשובנה: גם אשתו של רבי חנינא אופה עכשיו חלות לשבת!" וכך היתה נוהגת כל ערב שבת.

יום אחד שאלה אחת השכנות את עצמה: "מדוע יוצא עשן רב כל כך מארובת ביתו של רבי חנינא? הרי יודעת אני היטב, שאין להם שום דבר לאכול, ואף לא קמח לאפות! אלך לראות מה הם עושים שם. אחר-כך אספר בכל השכונה מה ראיתי, ויהיה לנו על מה לצחוק!"

הלכה השכנה הרעה ודפקה על דלת הבית. "פתחי נא לי, שכנתי!" ביקשה במתק שפתיים מבעד לדלת.

זיהתה אשתו של רבי חנינא את קולה של השכנה והתביישה. מה תעשה? אם תפתח לשכנה הסקרנית, תגלה מיד שהתנור ריק, ואז, אולי תלעג לה ואולי גם

תספר לשכנות האחרות... לא ענתה אשת הרב לשכנתה, יצאה מן המטבח ונכנסה לחדרה.

אך השכנה הרעה לא חיכתה כלל שיזמינו אותה להיכנס. וכשלא ענו לה, פתחה בעצמה את דלת הבית ונכנסה ללא בוושה אל המטבח.

"כנראה אין איש בבית", חשבה, "אוכל להסתכל באין מפריע"... במהירות ניגשה אל התנור, וכשפתחה אותו נפערו עיניה בתדהמה. התנור היה מלא חלות יפות אפופות היטב, וריח נעים וטוב נדף מהן, ועל-יד התנור ראתה קערה גדולה מלאה בצק לאפיית חלות נוספות.

עמדה השכנה נדהמת: חלות יפות כאלה, גדולות וחומות, וכל-כך הרבה! "בואי-נא שכנה, בואי-נא מהר!" קראה השכנה לאשת הרב, "הביאי מרדה! חלולך מוכנות ועוד מעט ותישרפנה!"

הבינה אשתו של רבי חנינא שהקדוש-ברוך-הוא עשה לה נס. מהר חזרה למטבח כשהמרדה בידה והחלה להוציא בעזרתו את החלות מן התנור.

"הרי על מנת להביא את המרדה נכנסתי לחדר!" אמרה.

התביישה השכנה הסקרנית על שנכנסה בלי רשות ועל שפתחה את תנורה של אשת הצדיק. מיהרה לבקש סליחה והסתלקה מן הבית.

[אשתו של ר"ח באמת נכנסה לרדות את החלות, כי היתה כל כך מורגלת בנסים וידעה שה' יכניס לה חלות לתנור, ואותן רצתה לרדות!].

***אפשר להביא לכיתה קערות, צמר גפן, שמן וחומץ. להכין פתילות, לטבול בשמן ובחומץ ולנסות להדליק... אחר כך לספר הסיפור הבא.

עוד מעשה נס מופלא שה' עשה לרבי חנינא, כי היה צדיק ועושה רצון ה' בשמחה [ע"פ "כה עשו חכמינו" ב', עמ' 154]:

פעם אחת, בערב שבת בין השמשות (לאחר כניסת השבת), ראה רבי חנינא בן דוסא את בתו שהיא עצובה.

אמר לה: בתי, למה את עצובה?

אמרה לו: כלי של חומץ נתחלף לי בכלי של שמן, והדלקתי ממנו נר שבת.

(ראה ר' חנינא את הצער הגדול של בתו על נר השבת שיכבה, וידע שגם ה' רואה בצערה ואולי ירחם עליה ויעשה לה נס).

אמר לה: בתי מה אכפת לך (ממה את חוששת)? מי שאמר לשמן שידלק, יאמר לחומץ שידלק.

(ר' חנינא מלמד את בתו כי ה' ברא את השמן כחומר דליק וברצונו של ה' אפילו החומץ ידלק ויאיר).

ומה קרה לנר החומץ?

תנא (=למדו): היה דולק והולך כל היום כולו, עד למוצאי שבת, עד שהביאו ממנו אור לנר ההבדלה.

(תענית כ"ה.)

השבת אבידה

לר' חנינא בן דוסא היו עזים. יום אחד התלוננו שִׁכְנֵיו: "העזים שלך אוכלות מן השדות שלנו!"

התפלא ר' חנינא, הרי עֲזָיו רועות רק בַּשָּׂדֶה שלו, ומעולם לא עברו את הגדר! פנה אל השכנים הזועמים ואמר: "נַעֲשֶׂה לְעֵזִים מִבְּחָן! נִשְׁלַח אוֹתָן לַיַּעַר. אִם אַתֶּם צוֹדְקִים וְהֵן אָכְלוּ מִן הַשָּׂדֶה שִׁלְכֶם – לֹא תִשׁוּבְנָה מִשָּׁם, כִּי יֵאָכְלוּ אוֹתָן דֹּבִים [ע"פ רש"י (סוטה מ"ט.) "דובי" יש לתרגם זאבים ולא דובים...]. אֲבָל אִם סָתַם הָאֲשִׁמַּתִּם אוֹתָן – תִּשׁוּבְנָה הָעֵזִים וְכָל אַחַת תִּבְיֵא דוֹב בְּקֶרְנֶיהָ!"

גיחכו השכנים: "ניצחוננו מובטח! מי שמע על עז הנושאת דוב בקרניה?" והספימו להצעתו.

ואולם באותו הערב פסעו להן בשביל עזיו של ר' חנינא, חוזרות מן היער, ועל קרניה של כל עז דוב חום ושמנמן! נבוכו השכנים, ולא העזו עוד להתלונן תלונות שווא.

עני גדול היה רבי חנינא בן-דוסא; מנין היו לו עזים?

פעם אחת, כשכמו תמיד לא היתה אפילו פת בביתו של רבי חנינא, שמעה אשתו קול תרנגולים מקרקרים על יד פתח הבית. יצאה וראתה תרנגולות רובצות על האדמה ליד הפתח. הרימה אשתו של רבי חנינא בן דוסא את התרנגולות ואספה אותן לביתה. כשבא רבי חנינא בן דוסא מבית המדרש, הראתה לו אשתו את שמצאה.

אמר לה רבי חנינא בן דוסא: מצוה גדולה זימן לנו ה' – מצות השבת אבדה! חלילה לנו מלשלוח ידינו בתרנגולות האלה או בביצים שלהן. מי שאבדו לו העופות האלה בפתח ביתנו, עתיד לשוב ולבקש אותן, ואנחנו נשיב לו אותן ונקיים מצוה גדולה מן התורה. בינתיים נשמור עליהן, נאכיל אותן ונשקה אותן. הכניסו רבי חנינא בן דוסא ואשתו את התרנגולות לתוך ביתם, ופינו להן מקום חם ויבש בתוך הבית.

נשתלחה ברכה באותן תרנגולות. הן הטילו ביצים, ומהן בקעו אפרוחים. נתמלא הבית אפרוחים. גדלו האפרוחים והפכו לתרנגולים ותרנגולות שהטילו ביצים ודגרו עליהן, ובקעו אפרוחים חדשים. נתמלא ביתו של רבי חנינא בן דוסא קול תרנגולים מקרקרים ונוצות מעופפות. לא היה אדם יכול לעמוד בבית מפני ברכת התרנגולים והביצים.

אמרה אשתו של רבי חנינא בן דוסא אל בעלה הצדיק: מה נעשה, הנה מילאו העופות את הבית ולנו אין מקום לדור בו? אמר לה: את צודקת. לקחו רבי חנינא בן דוסא ואשתו את העופות אשר פרו ורבו ומילאו את הבית והלכו אל השוק. מכרו את העופות, ובכסף, מחיר העופות, קנו שתי עזים.

הביאו את העזים והעמידו אותן בחצר על יד ביתם. נשתלחה ברכה בעזים, ופרו ורבו גם הן. נתמלאה חצרו של רבי חנינא בן דוסא עזים ובניהן ובני בניהן... היו רבי חנינא בן דוסא ואשתו מטפלים בעדר העזים. היו מאכילים אותן ושומרים אותן ולא היו נהנים מהן, כי אמר רבי חנינא בן דוסא: לא שלנו העזים שנהנה מהן. יבוא בעל האבדה וייהנה מאבדתו.

יום אחד עברו אנשים ליד ביתו של רבי חנינא בן דוסא. אמר אחד לחברו: לפני ימים רבים הנחתי במקום זה תרנגולות ואבדו ממני. שמע רבי חנינא בן דוסא, ואמר לאותו אדם: יש לך סימנים? אתה זוכר את הצבע שלהן? אמר לו: יש סימנים, ואני זוכר אותם! התרנגולות היו חומות, וקשורות בחוט אדום. אמר לו רבי חנינא בן דוסא: הנה אבדתך. הביט האיש, והנה החצר מלאה עזים. אמר: אין אני רואה את האבדה שאבדה לי. סיפר לו רבי חנינא בן דוסא את כל אותו המעשה: התרנגולות שהשארתי פרו ורבו, מכרנו אותם, ואלה העזים שקנינו בכסף שקיבלנו. העזים האלה שאתה רואה – שלך הן. הודה האיש לרבי חנינא, לקח את העזים והלך לביתו בשמחה. ואלו הן העזים שהביאו דובים בקריהן.

תפילותיו מתקבלות

[צדיק המהדר במצוות – ה' שומע תפילותיו. כשתפילתו לא "זורמת", הוא מבין שזה מאת ה'].

ע"פ משנה ברכות פרק ה משנה ה: אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא כשהיה מתפלל על החולים ואומר זה חי וזה מת. אמרו לו: מנין אתה יודע? אמר להם: אם שגורה תפילתי בפי [=איני טועה בתפילה, והיא יוצאת מהלב והפה "מזרים" אותה בקלות ובמהירות] – יודע אני שהתפילה התקבלה בשמים והחולה יזכה להתרפא ממחלתו, ואם לאו – יודע אני שהוא מטורף, וכנראה לא יזכה לשוב לחיים...

ברכות לד ב: תנו רבנן: מעשה שחלה בנו של רבן גמליאל, שגר שני תלמידי חכמים אצל רבי חנינא בן דוסא לבקש עליו רחמים. כיון שראה אותם עלה לעלייה ובקש עליו רחמים. בירידתו, אמר להם: לכו, שחלצתו חמה [=יד לו החום והחל להבריא]. אמרו לו: וכי נביא אתה? אמר להן: לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא כך מקובלני: אם שגורה תפילתי בפי – יודע אני שהוא מקובל, ואם לאו – יודע אני שהוא מטורף. ישבו וכתבו וכוונו אותה שעה [כנראה כתבו בפתק וסגרו אותו, שיאמינו השומעים כשיספרו להם מתי התפלל רבי חנינא. כן מצאתי בפורום אוצר החכמה, וצ"ע]. וכשבאו אצל רבן גמליאל, אמר להן: העבודה! [לשון שבועה]. לא חסרתם ולא הותרתם, אלא כך היה מעשה, באותה שעה חלצתו חמה ושאל לנו מים לשתות.

ושוב מעשה ברבי חנינא בן דוסא שהלך ללמוד תורה אצל רבי יוחנן בן זכאי, וחלה בנו של רבי יוחנן בן זכאי. אמר לו: חנינא בני, בקש עליו רחמים ויחיה. הניח ראשו בין ברכיו ובקש עליו רחמים – וחי. אמר רבי יוחנן בן זכאי: אלמלי הטיח בן זכאי את ראשו בין ברכיו כל היום כולו – לא היו משגיחים עליו. אמרה לו אשתו: וכי חנינא גדול ממך? אמר לה: לאו, אלא הוא דומה כעבד לפני המלך, ואני דומה כשר לפני המלך. עבד נכנס ויוצא בבית המלך תמיד, ואילו שר יכול להיכנס אל המלך רק אם הזמן, וגם אז מלווה אותו עבד...

יבמות קכא ב: ת"ר: מעשה בבתו של נחוניא חופר שיחין שנפלה לבור הגדול, ובאו והודיעו לרבי חנינא בן דוסא. שעה ראשונה – אמר להם: שלום. שניה –

אמר להם: שלום. שלישית – אמר להם: עלתה. אמר לה: בתי, מי העלך? אמרה לו: זכר של רחלים נזדמן לי וזקן מנהיגו [רש"י: זה אברהם אבינו!]. אמרו לו: נביא אתה? אמר להם: לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא דבר שהצדיק מתעסק בו, יכשל בו זרעו?

יומא נג ב: "ומתפלל [הכהן הגדול] תפלה קצרה בבית החיצון. מאי מצלי [מה היה מתפלל]? ... יהי רצון... ולא תכנס לפניך תפלת עוברי דרכים [ההולכים בשעת הגשם ומתפללים שיפסקו הגשמים]. רבי חנינא בן דוסא הוה קא אזיל באורחא [היה מהלך בדרך], שדא מטרא עליה [ירד המטר עליו]. אמר: רבונו של עולם! כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער! פסק מיטרא [פסק המטר]. כי אתא לביתיה [כאשר בא לביתו], אמר: רבונו של עולם! כל העולם כולו בצער וחנינא בנחת. אתא מיטרא [בא הגשם בחזרה]. אמר רב יוסף: מאי אהניא ליה צלותיה דכהן גדול [מה הועילה לו תפילתו של הכהן הגדול] לגבי רבי חנינא בן דוסא [שלמרות תפילת הכהן הגדול בקודש, גדולה קדושתו של ר' חנינא בן דוסא שהקדוש ברוך הוא עושה לו רצונו]? – תפילתו של רבי חנינא חשובה יותר מתפילת כהן גדול בבית המקדש ביום הכיפורים!

ניסים:

רגל הזהב: עניותם של משפחת רבי חנינא היתה גדולה ונוראה. תמיד שמחו בחלקם והודו לה' על מה שיש להם, אך פעם אחת – כשהעוני כבר היה ממש קשה – אמרה אשתו של רבי חנינא בן דוסא: "עד מתי אנו מצטערים וסובלים כל כך? בעניות, בחוסר כל"...

אמר לה: "מה נוכל לעשות כדי להקל מעלינו את הצער?"

אמרה לו: "בקש רחמים מה', ויתנו לך דבר מן הטובה הגנוזה לצדיקים לעתיד לבוא".

שמע רבי חנינא לעצתה והתפלל לה' שיקבל בעולם הזה משהו מחלקו בגן עדן. פתאום יצאה כמין יד, ונתנה לו רגל אחת של שולחן זהב. מעכשיו – חשבו רבי חנינא ואשתו – לא יהיו עניים עוד! הם יוכלו למכור אותה ולקנות מה שיצטרכו!

בלילה ראתה אשת רבי חנינא בחלומה שכל הצדיקים אוכלים על שולחנות של שלוש רגליים, ורק הם אוכלים על שולחן בעל שתי רגליים... כשהתעוררה סיפרה לרבי חנינא, ואמר לה: "נוח לך שכל הצדיקים אוכלים על שולחן של שלוש רגלים ואנו נאכל על שולחן שניטלה אחת מרגליו"?

אמרה לו: "חס ושלום! ומה נעשה? התפלל ויטלו ממך את הרגל!". התפלל, ונטלו אותה...

אמרו חכמים: גדול הנס האחרון יותר מן הראשון, שכך מקובלים אנו, שמן השמים נותנים אבל אין נוטלים...

מתנה לבית המקדש: רבים מבני עירו של ר' חנינא בן דוסא העלו מתנות לבית המקדש. הלך ר' חנינא ברחובות, ובכל פינה ראה אנשים המכינים את מתנותיהם: זה מכין עגלה עמוסת פירות, זה גבישי כסף וזה אריגים מעוטרם. אמר ר' חנינא בלבבו: גם אני אוהב את בורא העולם ומוֹדָה לו, גם אני רוצה להביא מתנה משלי לבית המקדש! אבל כיצד אוכל להעניק מתנה נאה וראויה? הרי איש עני אני, ואין בידי יכול משובח או חפץ יקר ערך.

מה עשה? יצא אל המדבר הסמוך לעירו לחפש דבר-מה ראוי למתנה עבור בית המקדש. הלך והלך, הביט פה והתבונן שם, ולפתע צדה את עינו אבן אחת. זו היתה אבן גדולה מאוד בעלת קימורים עדינים. אולי לכל אדם אחר היתה האבן נראית רגילה, אולם בעיני ר' חנינא בן דוסא האבן ההיא יפתה מכל האבנים בעולם.

ניגש אל האבן והחל לעבד אותה – לסתתה, לנקותה ולהבריקה. כְּשִׁסִּים הביט בה וְלבו רחב מְשֻׁמָּח: סוף-סוף גם לי יש מתנה ראויה לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ!

ואולם כְּשִׁנִּסָּה לְשַׁאתָּה עִמּוֹ לִירוּשָׁלַיִם נֹכַח כִּי הָאֵבֶן גְּדוּלָּה וְכִבְדָּה...

חשב לשכור פועלים שְׂיִישָׂאוּ עַל גִּבָּם אֶת הָאֵבֶן. מצא ר' חֲנִינָא חֲמִישָׁה אֲנָשִׁים חֲזָקִים וְשָׂאֵל אוֹתָם: "תֹּכְלוּ בִּבְקִשָּׁה לְהַעֲלוֹת אֶת הָאֵבֶן הַזֹּאת לִירוּשָׁלַיִם? הִכֵּנִתִּי אוֹתָהּ מִתְּנָה לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְלֹא אוֹכַל לְסַחֹב אוֹתָהּ בַּעֲצָמִי".

ענו לו: "יֵדָאֵי שְׂנוּכַל לְהַעֲבִיר אֶת הָאֵבֶן לִירוּשָׁלַיִם, תְּמֹרֶת תְּשׁוּמָה שֶׁל מֵאָה מִטְּבָעוֹת זָהָב".

צוֹדָקִים הַפּוֹעֲלִים, חשב ר' חֲנִינָא, כִּיצַד יִבְצְעוּ עֲבוּדָה קָשָׁה כָּל כֹּךְ לֹלֵא שְׂכָר הוֹלָם? חִפְשׁ וְחִפְשׁ, אֵךְ לֹא מִצָּא כֶסֶף רַב כָּל כֹּךְ. הִבִּינוּ הַפּוֹעֲלִים שֶׁאֵין לִר' חֲנִינָא בְּמָה לְשַׁלֵּם, פָּנוּ וְהָלְכוּ לָהֶם.

רָאָה ה' מִן הַשָּׁמַיִם. מִיד שָׁלַח לִר' חֲנִינָא חֲמִישָׁה מַלְאָכִים מְחוּפָּשִׁים לְבִנְיָ אָדָם. כְּשֶׁרָאָה אוֹתָם ר' חֲנִינָא הִחֲלִיט לְנִסּוֹת שׁוּב אֶת מְזֻלוֹ. פָּנָה אֵלֵיהֶם וְשָׂאֵל: "תֹּכְלוּ בִּבְקִשָּׁה לְהַעֲלוֹת אֶת הָאֵבֶן לִירוּשָׁלַיִם? זוֹ מִתְּנָה שֶׁהִכֵּנִתִּי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְלֹא אוֹכַל לְסַחֹב אוֹתָהּ לִשְׁם בַּעֲצָמִי".

ענו לו החמישה: "נוֹכַל לְעֻזּוֹר לָךְ לְהַעֲלוֹת אֶת הָאֵבֶן לִירוּשָׁלַיִם תְּמֹרֶת חֲמִישָׁה מִטְּבָעוֹת בְּלָבָד, אֵךְ בְּתִנָּאֵי אֶחָד – גַּם אֵתָּה תִּשְׁתַּתֵּף בְּמֵאֲמָץ וְתִסְיֶיעַ לָנוּ בְּנִשְׂאָתָה".

שָׂמַח ר' חֲנִינָא שֶׁמָּחָה גְּדוּלָּה. הִנֵּה, הָאֲנָשִׁים הַטּוֹבִים הָאֵלֶּה מוֹכִינִם לְעֻזּוֹר לוֹ תְּמֹרֶת סָכּוּם כֶּסֶף קָטָן, סָכּוּם כֶּסֶף שֶׁאֵפִילוֹ הוּא, אָדָם עֲנִי, יוֹכַל לְגִיִּס. וְלֹא עוֹד אֵלָּא הֵם מְבַקְשִׁים מִמֶּנּוּ לְתֵת יָד לְמֵאֲמָץ. יֵדָאֵי שֶׁיִּשְׂמַח לְהִשְׁתַּתֵּף בְּנִשְׂאֵת הָאֵבֶן!

הצטרף ר' חנינא לחמשת האנשים, ובכוחות משותפים הרימו את האבן. וראה זה פלא – ברגע שהרימו את האבן, מצאו את עצמם בירושלים!

ר' חנינא לא האמין למזלו הטוב, ורצה לשלם מיד לחמשת האנשים. הוציא את המטבעות מכיסו, פנה לאחור, והנה – נעלמו האנשים, והיו קלא היו. לאן נעלמו האנשים הטובים? איך ייתכן שאינו מוצא אותם? הוא מוכרח לגמול להם על עזרתם!

לאחר חיפושים רבים נכנס ר' חנינא ללשכת הגזית שבבית המקדש. בלשכת הגזית ישבו חברי הסנהדרין, אנשי בית הדין של ישראל. חשב ר' חנינא: אולי החכמים הגדולים היושבים שם יוכלו לעזור?

פנה ר' חנינא אל החכמים ושאל: "האם ראיתם במקרה חמישה אנשים טובים, אנשים שעזרו לי להביא לבית המקדש אבן גדולה ויפה, מתנה ממני? כעת אני רוצה לשלם להם את שכרם, אך הם נעלמו קלא היו!"

הביטו החכמים אל ר' חנינא בעיניהם הגדולות והנבונות ואמרו: "כנראה, אישנו הטוב, לא בני אדם היו החמישה שעזרו לך. מלאכים מן השמים העלו את אבנך לבית המקדש".

(לפי קהלת רבה א', שיר השירים רבה א')

חמור שומר מצוות [כה עשו חכמינו א', עמ' 255 והלאה].

"מעשה בחמורו של רבי חנינא בן דוסא, שגנבוהו לסטים, וחבשו את החמור בחצר, והניחו לו תבן ושעורין ומים, ולא היה אוכל ושותה [כך 3 ימים ו-3 לילות, כי חשש שמא גנבות השעורים וודאי שלא מעושרות!].

אמרו: למה אנו מניחין אותו שימות ויבאיש לנו את החצר? עמדו ופתחו לה את הדלת והוציאוה. והיתה מושכת והולכת [שהרי היה חלש החמור, שלא אכל זמן רב], עד שהגיעה אצל ר' חנינא בן דוסא.

כיון שהגיעה אצלו, שמע בנו קולה. אמר לו: אבא, דומה קולה לקול בהמתנו. אמר לו: בני פתח לה את הדלת, שכבר מתה ברעב.

עמד ופתח לה הדלת, והניח לה תבן ושעורים ומים [ולא נגע בשעורים! שאל הבן את אביו רבי חנינא למה אין החמור אוכל, וענה לו: האם עישרתם את השעורים? אמר לו בנו: לימדת אותי, אבא, שלבהמות מותר להאכיל בדמאי (להסביר: ספק מעושרים)! אמר לו רבי חנינא: מה נעשה וחמורנו מחמיר על עצמו גם במה שמותר לו על פי הדין? ... עישרו השעורים], והיתה אוכלת ושותה [שמח החמור לחזור להיות בבית רבי חנינא הצדיק ולעבוד בשבילו].

לפיכך אמרו כשם שהצדיקים הראשונים היו חסידים כך בהמתן חסידות כמותן".

(אדר"נ ח' ירושלמי דמאי א' ג')

אם יש זמן: מעשה בערוד

ברכות לג א:

"מעשה במקום אחד שהיה ערוד [יש הקוראים ערוד, ויש קוראים ערוד. כנראה זהו מין נחש ארסי] והיה מזיק את הבריות.

באו והודיעו לו לרבי חנינא בן דוסא.

אמר להם: הראו לי את חורו!

הראוהו את חורו.

נתן עקבו על פי החור, יצא ונשכו ומת אותו ערוד.

נטלו על כתפו והביאו לבית המדרש.

אמר להם: ראו בני, אין ערוד ממית אלא החטא ממית.

באותה שעה אמרו:

אוי לו לאדם שפגע בו ערוד ואוי לו לערוד שפגע בו רבי חנינא בן דוסא".